

(Predmet C-267/17)

Tužitelj: Rhenus Veniro GmbH & Co. KG

Tuženik: Kreis Heinsberg

uz sudjelovanje: WestVerkehr GmbH (C-267/17)

Izreka

Članak 5. stavak 2. Uredbe br. 1370/2007 Europskog parlamenta i Vijeća od 23. listopada 2007. o uslugama javnog željezničkog i cestovnog prijevoza putnika ne primjenjuje se na izravno sklapanje ugovora o javnim uslugama prijevoza autobusom koji nemaju oblik ugovora o koncesijama za usluge u smislu Direktive 2004/17/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o uskladišnjivanju postupaka nabave subjekata koji djeluju u sektoru vodnog gospodarstva, energetskom i prometnom sektoru te sektoru poštanskih usluga i Direktive 2004/18/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 31. ožujka 2004. o uskladišnjivanju postupaka za sklapanje ugovora o javnim radovima, ugovora o javnoj nabavi robe te ugovora o javnim uslugama.

(¹) SL C 283, 28. 8. 2017.

SL C 269, 14. 8. 2017.

Presuda Suda (veliko vijeće) od 19. ožujka 2019. (zahtjevi za prethodnu odluku koje je uputio Bundesverwaltungsgericht — Njemačka) — Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahim i dr. (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17) protiv Savezne Republike Njemačke, Savezna Republika Njemačka protiv Tausa Magamadova (C-438/17)

(spojeni predmeti C-297/17, C-318/17, C-319/17 i C-438/17) (¹)

(Zahtjev za prethodnu odluku — Područje slobode, sigurnosti i pravde — Zajednički postupci za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite — Direktiva 2013/32/EU — Članak 33. stavak 2. točka (a) — Odbacivanje od strane tijela države članice zahtjeva za azil kao nedopuštenog zbog prethodne dodjele supsidijarne zaštite u drugoj državi članici — Članak 52. — Područje primjene te direktive ratione temporis — Članci 4. i 18. Povelje Europske unije o temeljim pravima — Sustavni nedostaci postupka azila u toj drugoj državi članici — Sustavno odbacivanje zahtjeva za azil — Stvarna i utvrđena opasnost od nečovječnog ili ponižavajućeg postupanja — Uvjeti života korisnika supsidijarne zaštite u potonjoj državi)

(2019/C 187/13)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Bundesverwaltungsgericht

Stranke glavnog postupka

Tužitelji: Bashar Ibrahim (C-297/17), Mahmud Ibrahim, Fadwa Ibrahim, Bushra Ibrahim, Mohammad Ibrahim, Ahmad Ibrahim (C-318/17), Nisreen Sharqawi, Yazan Fattayrji, Hosam Fattayrji (C-319/17), Savezna Republika Njemačka (C-438/17)

Tuženici: Savezna Republika Njemačka (C-297/17, C-318/17, C-319/17), Taus Magamadov (C-438/17)

Izreka

1. Članak 52. prvi stavak Direktive 2013/32/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o zajedničkim postupcima za priznavanje i oduzimanje međunarodne zaštite treba tumačiti na način da dozvoljava državi članici da predvidi neposrednu primjenu odredbe nacionalnog prava kojom se prenosi članak 33. stavak 2. točka (a) te direktive na zahtjeve za azil o kojima još nije pravomoćno odlučeno, koji su podneseni prije 20. srpnja 2015. i prije stupanja na snagu te odredbe nacionalnog prava. Nasuprot tome, taj se članak 52. prvi stavak, u vezi s, osobito, navedenim člankom 33., protivi takvoj neposrednoj primjeni u situaciji u kojoj su i zahtjev za azil i zahtjev za ponovni prihvat podneseni prije stupanja na snagu Direktive 2013/32 te, u skladu s člankom 49. Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva, i nadalje u cijelosti potпадaju pod područje primjene Uredbe Vijeća (EZ) br. 343/2003 od 18. veljače 2003. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za azil koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje.
2. U situaciji kao što je ona u predmetima C-297/17, C-318/17 i C-319/17, članak 33. Direktive 2013/32 treba tumačiti na način da državama članicama dozvoljava da odbace zahtjev za azil kao nedopušten na temelju stavka 2. točke (a) tog članka 33. a da ne moraju prvenstveno koristiti postupak prihvata ili ponovnog prihvata predviđen Uredbom br. 604/2013.
3. Članak 33. stavak 2. točku (a) Direktive 2013/32 treba tumačiti na način da mu se ne protivi to da država članica iskoristi mogućnost koju daje ta odredba da odbaci zahtjev za dodjelu statusa izbjeglice kao nedopušten iz razloga što je podnositelju zahtjeva već priznata supsidijarna zaštita u drugoj državi članici ako predvidljivi uvjeti života koje će podnositelj imati kao korisnik supsidijarne zaštite u toj drugoj državi članici istoga ne izlažu ozbiljnoj opasnosti da pretrpi nečovječno ili ponižavajuće postupanje u smislu članka 4. Povelje Europske unije o temeljnim pravima. Okolnost da korisnici takve supsidijarne zaštite u navedenoj državi članici ne primaju nikakvu naknadu za podmirivanje osnovnih životnih potreba, ili je u usporedbi s drugim državama članicama primaju u znatno manjem obujmu, ali se pritom prema njima u tom pogledu ne postupa drugačije nego prema državljanima predmetne države članice, ne može dovesti do utvrđenja da bi u toj državi podnositelj zahtjeva bio izložen takvoj opasnosti, osim ako se on zbog svoje osobite ranjivosti, bez svoje volje i vlastitih izbora, ne bi nalazio u izuzetnoj materijalnoj oskudici.
4. Članak 33. stavak 2. točku (a) Direktive 2013/32 treba tumačiti na način da se ne protivi tome da država članica iskoristi tu mogućnost ako postupak azila u drugoj državi članici koja je podnositelju zahtjeva dodijelila supsidijarnu zaštitu dovodi do sustavnog odbijanja, bez stvarnog razmatranja, dodjele statusa izbjeglice podnositeljima zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji ispunjavaju uvjete predviđene u poglavljima II. i III. Direktive 2011/95/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 2011. o standardima za kvalifikaciju državljana trećih zemalja ili osoba bez državljanstva za ostvarivanje međunarodne zaštite, za jedinstveni status izbjeglica ili osoba koje ispunjavaju uvjete za supsidijarnu zaštitu te sadržaj odobrenе zaštite.

(¹) SL C 309, 18. 9. 2017.

SL C 347, 16. 10. 2017.